— Sis ma pia ruttu mineme," ütelnu wanapagan ja nakanu juoskma; aga Hans lugenu iks edesi. „Kaugel na om?" küsinu wanapagan raasikse aa peräst. „Om iks üts kolm wakamaad," wastanu Hans. Raasikse aa peräst küsinu jälle wanapagan: „Kaugel na om?" Hans: „Tõmba ruttu, üts wakamaa om wiel warsti saami kodu. Tõmba! Nüüd om puol wakamaad." Wanapagan: „Ei jõwwa enämb!" Hans wastu: „Nüüd om üts kolmandik maad kaugel; — tõmba ruttu, warsti olemi wäräwist sihen!" Wanapagan tõmmanu wiel wiimätse jõuge ja kuus tullu läbi wäräwi sisse, kui kahises. Hans rabanu ka ruttu wäräwi kinne, et Pühä Jüri kutsiku sisse ei saa. Nüüd pidänu Hans ja wanapagan katekši jõudu kaema mineme. Hans ütelnu: „Mia suku siuge jõudu kaema ei lää-ki mine kaes enne mu kuuekümne aastetse wanaesäge sääl puhma taka jõudu, sis tule alla miuge." Puhma taka aga ollu karu. Wanapagan lännu sinnä ja nakanu karuge maadleme. Karu aga wõttan ta kinne, wisanu ta maha ja nakanu tedä küistege lahkma. Wanapagan pääsnu wiel waewalt ta käestärä ja lännu Hansu manu. Hans küsinu: „No mis wanaesä tegi kah?" Wanapagan wastanu: „Oh sa ull, sedä ma ei oles uskungi et su wanaesä ninda kõwa om. Mia lätsi süliräätsu, aga tema tulli käbuküitsi; wisas mu maha ja nakas küistege lahkma. Warsti oles mul silma pääst wällä kiskun ja kõtu maha lasken." Hans: „Näet nüüd et ma su-st kõwemb ole?" Wanapagan: „Jah olet küll, aga lääkmi nüüd wõiki juoskma, ma arwa, egä sa miu wastu ei joose?" Hans: „Siuge ma suku juoskma ei lääki; mine joose enne mu kolme aastetse welle wastu, sis tule miuge juoskma." Wanapagan: „Kos su weli om?" Hans: „Kae sääl kadaje puhma taka." Puhma taka aga ollu jänes. Wanapagan lännu sinnä ja kisenden: „Kuule, Hans käsk mul siuge wõiki

juoskma minnä!" Jänes pistän selle kisendemise pääle irmuge mõtsa poole juoskma ja wanapagan iks taka perän. Jänes joosnu iks risti-rästi puie wahelt kiwerdi-kõwerdi läbi, wanapagan tahtan kah joosta, aga lähkun kik oma näo ärä. Nüüd lännu ta Hansu manu ja ütelnu: „Ma ei oles uskun, et sinu kolme aastene weli ninda kange juoskma om, ma tahtse kik oma silmi ja näkku puu osse wastu purus lahku." Hans: „Usut nüüd et ma sust kõwemb ole?" Wanapagan: „Jah, maadlemise ja juoskmise pääle küll, aga kaemi kumbas kiwi kõrgebele taewa ala jõud wisate, Ega sa wist miu wastu ei wiska?" Hans: „Kaemi, wiska sa enne, mia perän, sis näemi kumba kiwi ennebi maha tule." Wanapagan wõttan ütte kiwi ja wisanu üles, sie tullu mitme tunni peräst maha. „Hans wiska sina nüüd, näis kas sinul sais rohkemb aiga ülewen?" Hans ollu aga wahea'al warblase taskude pandan ja selle lasken ta nüüd walla. Küll uotan wanapagan, aga sie ei ole tulluki maha. Hans ütelnu: „Noh, kas usut nüüd, et ma su-st kõwemb ole?" Wanapagan: „Usu küll, jah sa olet kõwemb."

Nüüd tullu aina niitmise aig kätte. Wanapagan käsken Hansul aina niitma minnä. Hans: „Peremies iks ihen, pois taka, ega ma ommeti kikke aina ütsinde ei jõwwa niita?" Wanapagan niitan raasike ja jättän järgi. Hans: „Ma ütli, ega ma kikke ei jõwwa ütsinde niita. Kui sa ei jõwwa ega ei wiisi, sis kauple endäle mõni aina tekij." Wanapagan nakanu ka endä asemele niitjat kaupleme, aga kennigi ei ole tahtan minnä. Wiimäte saanu ta üte mihe Turjamaalt endä asemele. Hans ütelnu: „Kae sie niit jo tõse kaari sinu iest tõse miu iest." Wanapagan: „Õigus, eida sa nüüd kah makame, niitai niit esiki sinu iest."

Nüüd käsken wanapagan Hansul endäle õlut tetta. Hans